

... Пахне рідне село
Тишиною полів...

СЕЛО! Скільки рідного у цьому слові, скільки знайомих барв! Коли воно звучить, то наче бачиш зеленаві луки дитинства, лісочки і гаї, які знаєш як свої п'ять пальців, стежину серед пшеничного моря, яким завжди милуєшся.

Гарно співаєтья в пісні:

І хлібом, і цвітом,

І прадідом-дідом

Гріє душу село,

Моє рідне село...

Де ж іще, як не в селі, буде пахнути хлібом? А як радісно жати хліба під милозвучну вранішню пісню природи, яка і допомагає, і звеселяє!

... Чи не кожне село багате своєю історією. Так і наш Городець. Назва його сягає своїм корінням сивої давнини. Ще за часів Київської Русі на наших пригоринських луках був збудований замок-фортеця неподалік поселення Городища. За монголо-татарської навали було зруйновано все, і люди переселилися у ліси понад річкою Вирка. Нове місце обгородили частоколом і назвали Городцем.

Прикрасою, справжнім сільським шедевром є збудований місцевими умільцями в 1839 році Свято-Миколаївський православний храм. Роботи багатьох городецьких майстрів і майстринь зберігаються у шкільному музеї

Городець - жива історія

народознавства.

Нині Городець розрісся. Кожна вулиця має свою біографію. Моя називається Дворки, тобто двір до панського маєтку, що стояв на березі Вирки. Шкода, що цієї пам'ятки зараз немає, бо очевидці стверджують, що маєток був дуже-дуже гарним.

Не можна не згадати і про місце відпочинку Трицаву. Ще за часів Польщі на цій живописній поляні було дві каплички – католицька і українсько-православна. Стояли вони обіч стежини, яка вела до джерела з цілющою водою, прозорою настільки, що блищали копійки, вкинуті сюди парафіянами обох церков. А одна з легенд гласить, що під старезним трицавським дубом відпочивав Богдан Хмельницький з козаками. Жива історія... То чи ж не є історія села частиною нашого героїчного минулого, яке варто пам'ятати й берегти! Але моє село пишається не лише своїм далеким минулим. Гарних людей воно має й тепер.

Мені запам'яталась зустріч з поетесою і письмен-

ницею, нині покійною, Галиною Гордасевич. Це донька колишнього нашого священика. Ще одного літнього дня ми у школі милувалися картинами народної художниці Галини Мазаной. Отс краса! Та яка рідна, близька! А нещодавно до нас завітав письменник-журналіст Віктор Мазаний. Люду було надзвичайно багато. Ще б пак, – адже свій, близький односельчанин!

У кожному селі є гарні люди, але дипломатом і послом не кожне похвалиться, а Городець, вибачте за нескромність, має право хвалитися. Адже послом України в Туреччині був виходець із звичайної городецької сім'ї Олександр Моцик. Список можна продовжувати. Та краще було б запросити наших знаменитостей у гості: і посла, і голову райдержадміністрації, і науковців, і прокурорів, і суддів, і багатьох тих, ким зараз Городець по праву гордиться.

Мій Городець! Я хочу, щоб ти процвітав у мирі й спокої, а ті, кого доля закине далеко від рідного села, не забували тебе, твоїх звичаїв і вулиць, де все дихає історією, не були осторонь твоїх проблем. Бо ти – невіддільний від їх долі, як мова, як соловей, як калина від своєї України.

Зоряна ВАЛЮШКО.
с. Городець.